

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Peccator pœnas suas reddit perniciosas, quàmvis sint ex naturâ suâ indifferentes, & in intentione Dei optimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

propriæ voluntati mordicus semper affixus, suisq; vitiis obstinatè inhærentes nullum utilitatis emolumentum è passione sua hauriant, illo medio semet condemnet, quod alios salvat. Maledictus est ergo impius supra crucem, quam peccati sui veneno intoxicat, graviore onere accumulatur, & magis intolerabilem reddit per suam impatientiam, quamq; scilicet loco sibi applicat, ut per eam commodiùs descendat in infernum. Infaustum hoc fatum procul à nobis amoliamur, & petamus lumina S. Spiritûs, mediante ea, quæ ab Angelo salutata. *Ave Maria.*

Suscipere in me nolo hîc probandi onus, quòd nim. adversitatum tolerantia secundùm Divinas ordinationes considerata, mala ex se non sit, cum omnibus constet, id, quod à summo bono provenit, quodq; nos summi boni participes constituit, quod etiam à summo bono fuit amatum, malum esse non posse. Adversitates verò promanant à Deo, qui est summum bonum, ipsæ perducunt nos simul ad Deum, sunt item ad hoc electæ, & ordinatæ à Deo. Cum itaque tam arctè sint confœderatæ Deo supremo bono, malæ esse nequeunt. Malum, siquod inibi lateret, non tenet se ex parte tolerantia, sed in sola voluntate peccatoris perversa consistit, qui se Divinæ dispositionis imperio submittere recusat. Malum non est pati, sed nihil velle pati.

Pagana etiam Philosophia tantum habuit luminis, quod ad manifestandam hanc veritatem sufficeret. Accipite Senecæ generosa judicia supra materiam præsentem formata: *Tu indignaris aliquid, aut quereres; & non intelligis, nihil in illis esse mali, nisi hoc unum, quod indignaris, & quereres.* Omne malum originatur ex propria voluntate. *Valentior fortunâ voluntas est; hæc sola causa est*

I.
Punctum.

est fortunæ aut infortunii sui, omnia dependent à modo, cum quo ea res recipit & acceptat: *Ipsa res suas ducit, beatæq; ac misera vitæ ipsa sibi causa est.* Alibi rursus profite- tur suam opinionem: *Nihil puto viro miserum, nisi ali- quid esse in rerum natura, quod putet miserum.*

Est aliquid nimium de bonâ opinione sui ipsius di- ctum in ista Senecæ morali Philosophia. Consultamus Theologiam PP. incomparabiliter magis sanam & meliùs fundatam.

Audiemus Sacrum os aureum, D Chrysoftomum, qui veritatem hanc probat integro tractatu, cui inscripsit epi- graphen sequentem: *Nemo leditur nisi à seipso;* seu, quis- que sui infortunii faber est. Ubi S. Doctor rationes con- vincentes producit, omnia dependere à bona aut maligna voluntate nostra: bonam illam esse, si gratiæ Divinæ co- operetur, gratum acceptet, ratum habeat, quid quid à Deo ordinatum; malum e contra, si abutatur suæ liberta- tis prærogativâ, gratiam Dei rejiciat, ejusq; dispositionibus resistat.

Attendamus item S. Anselmum, qui tradit nobis axioma certum omnino & indubitatum, siquidem id probari potest experientiis infinitis, maximè sensibili- bus: *Nihil est alicui pœna, nisi quod est contra voluntatem.*

Num quidquam videtur esse magis arduum, quàm militaris vitæ conditio? Jacet miles sub dio & super dura humo, famis, sitis ærumnas sustinet, omnibus temporum injuriis perpetuò expositus: intereà tamen ille gaudet, se felicem judicat, quia hoc vivendi genus ei placet, & omnes istas belli molestias lubenti animo complecti- tur.

Legite

Legite prolixam miseriarum enumerationem à D. Paulo initam, quæ fuerunt stipendium ordinarium servorum Dei: *Lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt, circumierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti*: Omni tormentorum genere cruciabantur, vivebant in extrema egestate & continua ignominia; et si in ipsos turmatim irruerent, quæcunque homines reddere possent coram mundo infelices, internam nihilominus cordis serenitatem, animi lætitiã prodiderunt hilaris exterior facies, verba oris suavissima, è quibus facile omnium felicissimi arguerentur. Rationem hujus affert Salvianus; *Nemo, inquit, aliorum sensu miser est, sed suo, & ideo non possunt esse falso aliorum judicio miseri, qui sunt verè conscientia sua beati*. Imò omnis eis adimitur honor, onerantur opprobriis. O! quàm dudum omnem sæculi pompam pedibus conculcaverunt. *Inhonorati sunt, honorem respiciunt. Contemnuntur, ridentur, sed humiles sunt, hoc volunt*. Omnibus suis bonis exuuntur, expilantur undique, nil remanet usquam. *Pauperes sunt, paupertate delectantur. Inter quolibet aspera nulli lætiores sunt, quàm qui hoc sunt, quod volunt*.

Hebr. 11. 37.

Salvianus lib. 1. de Provident.

Dependet à nobis, cooperante Divinâ gratiã mala nostra aut alleviare, aut aggravare; istud inquam dependet ab animo, cum quo illa excipimus. Id ipsum Divina Sapiencia in Proverbiis clarè confirmat: *Non contristabit justum, quidquid ei contigerit*. Quare? quia nil ipsi accidet, nisi quod Deus voluerit. Quodcunq; verò Deus vult, idem iste ex corde vult. Siquis autem aliquid ex corde velit, illud diligit. *Ubi amor est, concludit S. Ambrosius, ibi dolor non est, ibi non est querela*. Hoc veritati

Prov. 12. 21.

R

adeò

adeò conforme judicavit S. Augustinus, ut asserere aude-
ret, quòd si damnati infernum æquanimiter, & cum re-
signatione propriæ voluntatis in Justitiæ Divinæ ordina-
tionem, tolerare possent, infernus eos non amplius tor-
queret, sed in eo solatium & refrigerium invenirent. Con-
stat itaque, etiam juxta D. Bernardi mentem, omnes no-
stras pœnas & afflictiones amaritudinem suam derivare
ex amaricato fonte, seu damnato pruritu, quo rapimur ad
voluntatem nostram explendam, id est, ut tales simus, &
quidem in eo statu, in quo esse, nos volumus, nobisq; me-
liorem imaginamur, non in quo Deus esse nos vult; *In ipso
pruritu propriæ voluntatis pœnas omnes sustinemus.* Si quam
displicentiam & amaritiam in corde sentimus, effectus est
deordinatæ duntaxat voluntatis, non item afflictionis.

Suppositâ hâc ratiocinatione innixâ SS. PP. autori-
tati & experientiæ, lubet veritatem istam ex altioribus
principiis haurire, & demonstrare.

Dubitare non licet nobis, quin ad minimum irroge-
mus injuriam Christo, ejusque Sacratissimi Nominis glo-
riam imminuamus, sentiendo, illum nostrum non esse
Jesum, id est, nostrum Salvatorem, amabilem Redempto-
rem, amicabilem medicum nostrum non esse. De quo
nos malo ipse exemit, & cui malo remediû applicavit?
exclusitne cruces, passiones, mortificationes externas?
nihil minùs; è contrario suæ Crucis arborem plantavit
undique, & simul nos docuit, quòd genuinis suis discipu-
lis Crux jugiter esset ferenda; se non venisse, idem asserit,
ut falsam hominibus pacem procuraret, & fraudulentam
hanc prosperitatem, quæ carni & sanguini faveret, indul-
geret; quin potiùs hostis instar videtur ignes spargere,
ferrum

ferrum stringere, in mundo classicum canere: *Non veni* Matth. 10. 34.
pacem mittere, sed gladium. Est Deus amoris, qui ferit, læ-
dit, & qui succendit corda nostra.

Ecclesia est velut amplum quodpiam hospitale, ubi
admirabilis iste medicus sanat agrotos, vulnere amoris
Divini decumbentes: Hic oculis occurret vestris S. Fran-
ciscus, sacras & profundas Stigmatum plagas detegens,
qui fatebitur vobis, eas ab amore Dei inflictas. Hic in-
telligetis ex Ignatiis, Xaveriis, Teresiis, Catharinis, Ger-
trudibus cum Jobo protestantibus: *Posuit me sibi quasi in-* Job. 16. 13.
signum, vel cum S. Augustino audietis exclamantes: *Gesta-*
mus pectora transfixa vulneribus. Amabilis iste hominum
Servator ergo noluit excludere Cruces & passiones; in-
terim tamen intendit excludere omne malum. Opor-
tet itaque, nullum reperiat in Cruce malum, sed in vo-
luntate respuente crucem, & in corde obmurmurante
contra afflictiones cœlitus immittas.

Hæc satis sunt, ad probandum, quòd solus impius in
suis adversitatibus sit infelix, eoquòd solus ille habeat ma-
lam voluntatem hanc Divinæ Providentiæ ordinationi-
bus oppositam. Ipse pariter est, qui in afflictionibus
amittit patientiam veneno suas plagas inficit, lethales effi-
cit, estque causa veræ & omnis suæ infelicitatis.

Vera igitur infelicitas, seu verum malum peccatoris
afflicti, non est hæc bonorum jactura, hic contemptus, aut
contumelia, vel infirmitas; sed mali totius radix alia non
est præter cor ejus malevolum, voluntati Dei contrarium.
Malum, quo laborat, est cor suum inquietum, murmu-
rans contra Deum. Si sciretis immutare voluntatem
impii, cor illius eximere, loco istius cor Sancti Jobi infe-

R 2 rere;

rere: mox nil aliud ibi ad verteretis, quam sensus resignationis in mente, benedictionum voces in ore. Denudate ipsum posthæc rebus & vestimentis omnibus, audietis intonantem canticum illustrissimi afflictorum Principis Hussæi: *Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum.* Onerate eundem, si placet opprobriis & ignominiiis, cum Davide exultans clamabit: *Bonum mihi, quia humiliasti me.* Intendite dolores, accumulate morbos illius, suspirabit cum D. Augustino: *Hic ure, hic seca, dum modo in aeternum parcas.* In acervum congerite, omnia quæ concipere potestis mala, ridentem cum S. Paulo exhibebit vultum cum dicto item Apostolico: *Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo.* O Deus qualis metamorphosis: paulò ante se credebat miserissimum, nunc deprædicat se felicissimum.

Job 1. 21.

Psal. 118. 61.

2. Cor. 12. 10.

Quid autem circa hominem istum à vobis actum? sustulistis vel sublevastis ipsius inopiam, liberum à miseriis suis dimisistis? nequaquam, solum itaque cor ejus perversum exemistis. O malum cor! tu ergo causa es unica, & maledicta radix tantarum inquietudinum & pœnarum in homine.

Impius ut felix evadat, non indiget, exui sua cruce, solum eget aliis sensibus in ferenda Cruce, quibus erat præditus S. Andreas, Apostolus Crucifixus, cum hoc enim si tam amanter crucem amplexaretur suam, non ferret, sed ferretur ab illa: at, quia is execratur, fugit, & odit crucem, opprimit hæc sui bajulum. *Sis oppressus cunctis diebus &c.* volo dicere, quòd si ipse corde resignato submitteret se Dei Providentiæ, à qua regitur; quantumvis hæc Providentiæ apparetur rigida, eum tamen suaviter dedu-

deduceret. Sed quia eidem se opponit, & resistit, Providentia ista trahit, abripit etiam nolentem. Sic malitia illius causat, ut sustineat eum dolore, quod sustineret eum delectatione, si virtuosus esset. Cogitatio hæc est gentilis, Christiani instar de proposita materia canentis:

Ducunt volentem fata, nolentem trahunt:

Malusq; patior, quod pati licuit bono.

Homo probæ mentis qui patienter suffert per conformitatem propriæ voluntatis cum Deo, unit, & affigit cor suum cum corde Divino, sequens monitum Spiritûs Divini in Ecclesiastico: *Conjungere Deo, & juxta Græci Eccl. 2, 3:* textûs expressionem, *Conglutinare Deo, & sustine:* ideo crucem solus ipse non portat, sed simul Deum portitorem & socium oneris habet, ac cum Salvatore nostro gloriari merito potest: *Qui me misit, mecum est, & non reliquit me Joan. 8, 29.* *solum, quia ego, quæ placita sunt ei, facio semper,* mecum est per suam gratiam, mediante Spiritûs sui unctione, alleviando onera, instigando dolores. Primus est qui manum admovet, me prævenit, ac antecedit, omnemq; è medio sustullit remoram, viam complanat, me manu ducit, ut notat Venerabilis Abbas Cellensis: *Præcurrit ut Abbas Cellens. tract. de panibus,* *præcurrit ut socius, succurrit ut medicus; præcurrit ut imiteris, concurrit, ne lassaris, succurrit, ne labores.*

Non idem de peccatore sentiendum; quandoquidem is voluntatem gerat ordinationibus Divinis refractariam, se à Deo sejungit; & consequenter solus ferat suæ afflictionis pondus, unius ipse cum maligna sua fortuna in arenam descendat, necesse erit. Cor illius à gratia sustentante nullum recipit levamen, inde necessariò gravitate

Eccles. 2. 15. suarum adversitatum pressus succumbit. *Vae dissolutis corde*, versio Hebræa legit: *Vae collapsæ cordi*; cordi, inquam, Deo suo, qui est columna robusta, omnium cordium unica & firma basis, non innitenti.

In quo proinde consistit etiam effectus Divinæ maledictionis; pati nimirum sine consolatione. Hoc est secundum meum punctum.

II.
Punctum.

Num vidistis aliquando supplicii locum magis terrificum, quàm fuerit fornax Babylonica, igne è pice, resinaque in tantum succensa, ut ejus flamma, testante Divino textu, quadraginta novem ulnas ultra fornacis summitatem evolârit? Nónne viva erat imago igneus hic carcer ignei inferorum ergastuli? intereà tamen justi tres pueri inibi detenti se in quempiam paradisum translatos mirabantur, in medio flammarum læti & illæsi fruebantur Angelico vultu, alloquio, concentu suavissimo, sentiebant se gelidis Zephyri susurris refrigerari, & recreari; tota ignis activitas majores non habuit vires, quàm ut earenæ, quibus illigati tenebantur captivi juvenes, liquatæ solverentur. *Fecit medium fornacis, quasi ventum voris flantem, & non tetigit eos omnino ignis, neque contristavit.* En, quomodo, annotat S. Isidorus Pelusiota, Dei Providentia cum electis suis ludat, mittit eos in caminum ignis, fornacem afflictionis probando illos instar auri: *Tanquam aurum in fornace probavit illos.* Nec Angelus duntaxat, sed ipse Angelorum Dominus mediis flammis se intromittit in suorum solatium. Suavis ipsius misericordia veluti nubes rosca in medio ardoris, copiosum consolationis depluit imbrem. *Speciosa misericordia Dei in tempore tribulationis, quasi nubes pluvia in tempore siccitatis.*

Daniel. 3. 50.

Sap. 3. 6.

Eccles. 35. 26.